Βασικοί χαρακτήρες



Μαρία Αντουανέτα: Σχεδόν έναν χρόνο βασίλισσα της Γαλλίας, και η Μαρία Αντουανέτα ήδη πλήττει θανάσιμα. Ανάμεσα στα φρου φρου και στα αρώματα, στη ζωή της δεν υπάρχει τίποτα συγκλονιστικό. Η μόδα και οι εκκεντρικότητές της είναι το μοναδικό πράγμα που της τραβά την προσοχή. Μέχρι την ημέρα που αποφασίζει να δημιουργήσει το δικό της σκοτεινό δίκτυο μυστικών υπηρεσιών για να «χώνει διακριτικά τη μύτη της» στις υποθέσεις της Γαλλίας… Και αν είναι δυνατόν, να διαλευκάνει και μερικά ενδιαφέροντα μυστήρια! Και ποιοι ιδανικότεροι μυστικοί της πράκτορες από τον κομμωτή της Λεονάρ και τη μοδίστρα της Ροζ Μπερτάν;



Ροζ Μπερτάν: Η αυστηρή και απαιτητική μοδίστρα Ροζ Μπερτάν είναι πάντα ετοιμοπόλεμη και οπλισμένη με τη δακτυλήθρα και τις βελόνες της. Τώρα καλείται, εκτός από το να εκτελεί το καθήκον της να ντύνει τη βασίλισσα με εντυπωσιακά φορέματα, να συνεργάζεται αναγκαστικά με τον Λεονάρ, αυτόν τον επιπόλαιο κομμωτή, και να λύνει γρίφους και μυστήρια στο όνομα της Αυτής Μεγαλειότητάς της.



Λεονάρ Οτιέ: Επιπόλαιος και πάντα επιμελώς ατημέλητος, ο Λεονάρ είναι ένας αστέρας της παρισινής κομμωτικής, ο μόνος που επιτρέπεται να αγγίζει τα μαλλιά της Μαρίας Αντουανέτας. Με κλίση στα ξενύχτια, το ποτό και τις όμορφες υπάρξεις, η ζωή του θα ήταν απόλαυση αν δεν ήταν αναγκασμένος να συνεργάζεται με τη σοβαρή και πανούργα Ροζ Μπερτάν και να τρέχει πίσω από δολοφόνους και εγκληματίες εκτελώντας διαταγές της καλύτερης πελάτισσάς του, της βασίλισσας της Γαλλίας.

Λουδοβίκος ΙΣΤ΄: «Ο φτωχός», όπως τον αποκαλεί η Μαρία Αντουανέτα, είναι πολύ απασχολημένος με τους μηχανισμούς των ρολογιών και τις κλειδαριές του για να ενδιαφερθεί για τη σύζυγό του ή τους υπουργούς του. Ευτυχώς, η βασίλισσα έχει τα μάτια της τέσσερα, και για τους δύο.

1

Κάδος για τέσσερις

Μια πολυτελής άμαξα σταμάτησε στη Ρυ Κοκιγέρ, μπροστά από το μέγαρο Μπιλιόν. Έναν ολόκληρο όροφο του κτιρίου τον είχε ενοικιάσει κάποιος Φραντς Μέσμερ. Τέσσερις κυρίες κατέβηκαν από την άμαξα, η μία εκ των οποίων έκρυβε το πρόσωπό της πίσω από ένα βέλο. Στον προθάλαμο τις υποδέχθηκε ο Αντουάν, ένας από τους «βοηθούς- ψηλαφιστές», τους επιφορτισμένους με την προετοιμασία των ασθενών. Ο Αντουάν ψηλάφιζε με ένα «μαγνητισμένο» ραβδάκι τα σημεία εκείνα του σώματος τα οποία είχαν ανάγκη μαγνητικής ροής.

Το διαμέρισμα αποτελείτο από μια διαδοχή δωματίων τα παραθυρόφυλλα των οποίων παρέμεναν κλειστά, βυθίζοντας τα πάντα στο ημίφως. Μια γλυκιά μουσική ακουγόταν τη στιγμή που περνούσε κάποιος το κατώφλι:

τρεις κιθάρες και ένα κλειδοκύμβαλο συνόδευαν μια τραγουδίστρια που ερμήνευε τον θρήνο του Ορφέα, έργο του Γκλουκ, του αγαπημένου συνθέτη της βασίλισσας.

Οι επισκέπτες, αγνοώντας όλους εκείνους που πηγαινοέρχονταν σαν υπνοβάτες, διέσχισαν το μεγάλο σαλόνι, όπου οι ασθενείς συζητούσαν χαμηλόφωνα περιμένοντας να έρθει η σειρά τους για να μπουν στο «δωμάτιο της χοάνης».

Στο κέντρο του εν λόγω δωματίου ήταν τοποθετημένες τέσσερις μεγάλοι κάδοι με καπάκι. Επρόκειτο, στην πραγματικότητα, για δρύινα στρογγυλά κασόνια μέσα στα οποία είχαν στοιβάξει φιάλες γεμάτες με νερό μαγνητισμένο από τον επιστήμονα. Η μεφιτική οσμή του θείου που είχαν προσθέσει πλημμύριζε την αίθουσα. Καμιά εικοσαριά άνδρες και γυναίκες, όλοι τους καλοβαλμένοι, ήταν καθισμένοι γύρω από την εγκατάσταση αυτή. Κρατούσαν όλοι τους ένα από τα σιδερένια ραβδιά που ήταν μπηγμένα στις τρύπες του καπακιού· έμοιαζε να μην αισθάνονταν καθόλου καλά εξαιτίας των οζαινωδών αναθυμιάσεων. Κατηύθυναν το ραβδί στα μέρη του σώματός τους που εκτιμούσαν ότι έχρηζαν θεραπείας. Οι τέσσερις κυρίες ήταν τριγυρισμένες από πονοκεφαλιασμένους, δυσκοίλιους, νευροπαθείς και χτυπημένους από γαστροπάρεση. Άλλοι ήταν διπλωμένοι στα δύο, υπό το κράτος της θεραπευτικής δράσης, άλλοι είχαν πέσει σε λήθαργο,

άλλοι ούρλιαζαν και άλλοι πάλι γελούσαν σπασμωδικά φτάνοντας σε επιληπτική, σχεδόν, κατάσταση. Τους τελευταίους οι βοηθοί-ψηλαφιστές τούς μάζευαν και τους πήγαιναν σε ένα άλλο πιο μικρό δωμάτιο, μακριά από τους κάδους που είχαν πάνω τους τόσο βίαιες επιπτώσεις.

Ο ψηλαφιστής Αντουάν έφερε τα ραβδιά για τις άρτι αφιχθείσες.

«Είστε σίγουρος πως δεν διατρέχουμε κανενός είδους κίνδυνο;» ρώτησε η μια τους.

«Κακό δεν πρόκειται να πάθετε».

Έμενε τώρα να μάθουν αν θα τους έκανε καλό αυτό που δεν επρόκειτο να τους κάνει κακό. Κάθισαν και οι τέσσερις σε πτυσσόμενα σκαμνάκια και πήραν από ένα ραβδί στο χέρι τους. Μία από την τετράδα, η δούκισσα Φιτζ-Τζέιμς, γνώριζε το άτομο που υποβαλλόταν σε μαγνητισμό δίπλα της. Επρόκειτο για τη Μαντάμ Κοτέν ντε Μελβίλ, χήρα ενός από τους γενικούς φοροεισπράκτορες που διέθετε μία από τις μεγαλύτερες περιουσίες του βασιλείου. Η χήρα κατηύθυνε το ραβδί στον κρόταφό της· έπασχε μάλλον από κεφαλαλγίες. Τους εξήγησε ότι είχε έρθει για να θεραπεύσει τα νεύρα της γιατί της έδιναν πίκρες μεγάλες.

«Θεέ και Κύριε!» είπε η Μαντάμ ντε Φιτζ-Τζέιμς. «Ποιος τολμά να σας φορτώνει με στεναχώριες;»

«Κάποιοι άνθρωποι, καλή μου φίλη. Ποιος άλλος;»

Κάποια απαίσια υποκείμενα εποφθαλμιούσαν το συμβόλαιο της είσπραξης των φόρων που εκμεταλλευόταν και του οποίου η λήξη πλησίαζε. Γνώριζε από σίγουρη πηγή ότι εξύφαιναν πλεκτάνες για να της το πάρουν. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ο μακαρίτης ο σύζυγός της είχε κρύψει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό το οποίο δεν ήξερε κανείς πού βρισκόταν.

«Μήπως η τύχη σάς έφερε τα πάνω κάτω;» τη ρώτησε, με ανησυχία, η Μαντάμ Φιτζ-Τζέιμς.

«Όχι, κάθε άλλο, αλλά ξέρετε, βέβαια, τι σχέση μπορεί να αναπτύξει κανείς με τα μικρά χρυσά λουδοβίκειά του. Είναι τόσο δύσκολο να αντικατασταθούν!»

Από τότε που πέθανε ο σύζυγός της, εδώ και τρία χρόνια, η Μαντάμ Κοτέν ντε Μελβίλ, με περισσό κουράγιο και αυταπάρνηση, είχε αναλάβει την εξαιρετικά προσοδοφόρα εκμετάλλευση του συμβολαίου που είχε συνάψει ο σύζυγός της με το κράτος, για την είσπραξη των φόρων. Δύο ανταγωνιστές, όμως, που καλόβλεπαν τη δραστηριότητά της δεν έπαιζαν με ανοιχτά χαρτιά: έκαναν τα αδύνατα δυνατά για την κακολογήσουν και να τη δυσφημίσουν στον πρωθυπουργό.

«Πώς το μάθατε;»

Η Μαντάμ Κοτέν ντε Μελβίλ έκανε μια απροσδιόριστη κίνηση, λες και η πληροφορία είχε έρθει να τη βρει από μόνη της, τελείως τυχαία.

«Το συμβόλαιό μου αφορά τους ταχυδρομικούς φόρους, φροντίζω για τη μεταφορά της αλληλογραφίας, καταλαβαίνετε…»

Η συνομιλήτριά της κατάλαβε πολύ καλά, τόσο καλά, που πήρε την απόφαση να προσέχει ιδιαίτερα, από τούδε και στο εξής, τι θα έγραφε στις επιστολές που εμπιστευόταν στον περί ου ο λόγος ταχυδρομικό θεσμό.

Η πόρτα της αίθουσας του κάδου άνοιξε και έκανε την εμφάνισή του ένας σαραντάρης ντυμένος με μεταξωτό βιολετί κοστούμι. Ο Φραντς Μέσμερ είχε επιβλητικό παράστημα, φαρδιές πλάτες, ευρύ μέτωπο, θελητικό πιγούνι, έντονα χαρακτηριστικά, εξαιρετικά διεισδυτικό βλέμμα και μεγάλα γαλάζια μάτια. Διέσχισε το δωμάτιο σκεπτικός, με ύφος βαρύ, τα χέρια στην πλάτη και δίχως να πει κουβέντα. Έμοιαζε σαν να μηχανευόταν τον τρόπο που θα του επέτρεπε να «θεραπεύει την ανθρωπότητα από όλα τα νοσήματα», όπως έγραφε στη ρεκλάμα του. Αφού έριξε μια ερευνητική ματιά στους ασθενείς που ήταν καθισμένοι γύρω από τους κάδους, πλησίασε τη γυναίκα με το βέλο.

«Μιλήστε μου για τα παιδικά σας χρόνια», είπε, ενώ δίπλα του όρθιος ένας γραμματέας κρατούσε σημειώσεις.

«Αναγκάστηκα να εγκαταλείψω την οικογένειά μου όταν ήμουν δεκαπέντε ετών, για να έρθω να παντρευτώ σε μια χώρα ξένη, στην οποία δεν ήμουν πάντα καλοδεχούμενη», του απάντησε.

«Οι γονείς σας;»

«Ο πατέρας μου πέθανε όταν ήμουν εννέα ετών. Με μεγάλωσε η μητέρα μου μαζί με τα υπόλοιπα δώδεκα αδέλφια μου».

«Καταλαβαίνω. Πατέρας απών, μητέρα εξουσιαστική, οικογένεια πολυμελής… Μάλλον οικονομικές δυσκολίες στο τέλος του κάθε μήνα…»

«Δεν θα το έλεγα», του απάντησε με μια υποψία γερμανικής προφοράς. «Κατοικούσαμε σε ένα μεγάλο σπίτι κοντά στη Βιέννη, στην Αυστρία».

«Αφήστε με να μαντέψω: σας πάντρεψαν παρά τη θέλησή σας με έναν άγνωστο, ο οποίος ήταν σε θέση να σας προσφέρει μια ζηλευτή κοινωνική θέση και να σας εξασφαλίσει οικονομικά».

«Κάπως έτσι».

Καθώς, όμως, οι ερωτήσεις του γίνονταν ολοένα και πιο αδιάκριτες, η γυναίκα με το βέλο χτύπησε με τη βεντάλια της το μπράτσο της πριγκίπισσας ντε Λαμπάλ, που ήταν καθισμένη δίπλα της. Η πριγκίπισσα έβγαλε μια φωνή και έπεσε λιπόθυμη επιτόπου. Μεγάλη αναστάτωση προκλήθηκε τότε σε όλους όσους βρίσκονταν γύρω από τον κάδο.

«Φυσικό είναι», είπε ο Μεσμέρ κάνοντας μια καθησυχαστική κίνηση, «ο μαγνητισμός έχει αρχίσει να δρα».

Οι βοηθοί-ψηλαφιστές σήκωσαν την πριγκίπισσα και

την πέρασαν μέσα από τα σαλόνια της «επιθετικής» μουσικής και από εκείνα της «γαλήνιας», στα οποία καταμέριζαν τους ασθενείς ανάλογα με τα προβλήματά τους. Την έβαλαν σε ένα δωμάτιο που ονόμαζαν «θάλαμο κρίσης» και το οποίο ήταν επενδεδυμένο από πάνω ίσαμε κάτω με ένα παχύ στρώμα καπιτονέ μονωτικού υλικού για να μπορεί κανείς, πάνω στο ντελίριό του, να κάνει ό,τι γουστάρει χωρίς να διατρέχει κίνδυνο τραυματισμού.

«Μην ανησυχείτε για τίποτα», καθησύχασε ο Μέσμερ τις τρεις κυρίες που ακολουθούσαν την πριγκίπισσα, «πρόκειται για κορύφωση της μαγνητικής εξωτερίκευσης, φαινόμενο πολύ σύνηθες».

«Α! Καταλαβαίνω, τη χτύπησε το μαγνητικό ρεύμα», αποκρίθηκε η κυρία με το βέλο.

Οι βοηθοί-ψηλαφιστές ήταν εκεί για να την επιβλέπουν, αλλά οι φίλες της ήθελαν κι αυτές να έχουν κάποια εποπτεία, προκειμένου να είναι σίγουρες ότι δεν την ψηλαφούσαν πέραν του δέοντος.

«Ποιο είναι το βασικό στοιχείο της θεραπευτικής αγωγής σας;» ρώτησε η Μαντάμ Φιτζ-Τζέιμς.

«Το χάρισμα με το οποίο είμαι προικισμένος», της απάντησε ο γκουρού.

Είχε φτάσει, όμως, η ώρα να μιλήσουν για τον λόγο που τις είχε φέρει ίσαμε εκεί.

«Η φίλη μου θα ήθελε τη συμβουλή σας για ένα πολύ

λεπτό θέμα», είπε η δούκισσα δείχνοντας την κυρία με το βέλο. «Επιθυμεί να αποκτήσει παιδί».

Τα πράγματα έμοιαζαν μια χαρά αν πίστευε κανείς τον Μέσμερ, σύμφωνα με τον οποίο ο μαγνητισμός ήταν σίγουρο μέσον για να αποκτήσει κανείς όμορφα και υγιή μωρά.

«Η μέθοδός μου δεν απαλλάσσει, φυσικά, από τη συνεύρεση με τον σύζυγο στο κρεβάτι».

«Αφήστε τα» είπε η κυρία με το βέλο. «Πάμε να φύγουμε από δω γιατί βοήθεια δεν βλέπω».

Ο Μέσμερ διαβεβαίωσε ότι ο κάδος του είχε ήδη συμβάλει στη γέννηση ουκ ολίγων αρτιμελών βρεφών.

«Εμείς θέλουμε οπωσδήποτε αγόρι», συμπλήρωσε η Μαντάμ Φιτζ-Τζέιμς.

«Κανένα πρόβλημα!»

Μπροστά στην τόση σιγουριά, η ελπίδα άρχισε και πάλι να σιγοκαίει.

«Για να δημιουργήσουμε τις ιδανικές συνθήκες, θα πρέπει να έρχεστε να σας μαγνητίζω δύο φορές την εβδομάδα επί τρεις ολόκληρους μήνες. Δυστυχώς, όμως, πολύ φοβάμαι ότι θα πρέπει, λίαν συντόμως, να εγκαταλείψω τη Γαλλία. Ήλπιζα να βρω χρηματοδότηση για το έργο μου, αλλά η Ιατρική Σχολή μού έχει κηρύξει πόλεμο. Ζηλόφθονοι που δεν καταλαβαίνουν τίποτα με κατηγορούν πως πουλάω αέρα κοπανιστό».

«Έλεος!» αναφώνησε η Φιτζ-Τζέιμς. «Υαλόσκονη, θείο και ρινίδια μετάλλου, ένα σύστημα που θεραπεύει και δεν στοιχίζει τίποτα… Οι περιφανείς μας δόκτορες τρέμουν μήπως χρεοκοπήσουν! Ποιος θα πεισθεί, πλέον, για τα κλύσματα και τις αφαιμάξεις τους όταν μπορεί να λύσει το πρόβλημά του με τον μαγνητισμό;»

Και μιας και περί αφαιμάξεων ο λόγος, ο Μέσμερ σκέφτηκε ότι ίσως είχε έρθει η ώρα να ξυπνήσουν από τον ληθαργικό ύπνο την Ωραία Κοιμωμένη Λαμπάλ. Δεν ήταν υπέρ των ριζικών λύσεων αλλά χρειαζόταν το καπιτονέ δωμάτιο για άλλους νευρωτικούς.

«Λυπάμαι αλλά δεν γίνεται αλλιώς! Φωνάξτε έναν χειρουργό για να της κάνει αφαίμαξη. Δεν θέλω να πάρω το ρίσκο και να δω τη δύστυχη αυτή να πεθαίνει μπροστά στα μάτια μου!»

Ακούγοντας και μόνον τις λέξεις «χειρουργός» και «αφαίμαξη», η πριγκίπισσα ξύπνησε απότομα. Κάποιες θεραπευτικές αγωγές αποδεικνύονται πολύ δραστικές πριν ακόμα αρχίσουν.

«Πού βρίσκομαι;» ρώτησε, κοιτάζοντας τον περίεργο καπιτονέ διάκοσμο.

Μετά την αναχώρηση των κυριών, ο Μέσμερ επέστρεψε στην αίθουσα του κάδου για να ελέγξει αν οι μαγνητισμοί εξελίσσονταν κατά το δοκούν.

«Μήπως μας ξεχάσατε;» τον ρώτησε η Μαντάμ Κοτέν ντε Μελβίλ.

«Συζητούσα με την κυρία το πρόσωπο της οποίας ήταν κρυμμένο πίσω από το βέλο της και η οποία είπε δεν είπε τρεις λέξεις».

«Αν μου υποσχεθείτε ότι δεν θα σας πληρώσω για τη σημερινή συνεδρία, θα σας αποκαλύψω το όνομά της», του πρότεινε η γενική φοροεισπράκτορας.

Ο Μέσμερ συμφώνησε. Οι πραγματικά σοφοί άνθρωποι είναι από τη φύση τους φιλοπερίεργοι και όχι πάντα προικισμένοι με επιχειρηματικό δαιμόνιο.

«Η άγνωστή σας κυρία ήταν περιστοιχισμένη από την πριγκίπισσα ντε Λαμπάλ, τη δούκισσα Φιτζ-Τζέιμς και τη μαρκησία ντε Μαϊγί, τις τρεις επί των τιμών κυρίες της βασίλισσας. Ποια, άραγε, θα μπορούσε να είναι, κατά τη γνώμη σας, η τέταρτη επισκέπτρια;»

Και λέγοντας αυτά, η γενική φοροεισπράκτορας αποχώρησε με την ικανοποίηση ότι κάτι είχε καταφέρει να κερδίσει εκείνο το πρωί.

Ο Μέσμερ σκεφτόταν ότι η μυστική ταυτότητα της νέας ασθενούς του θα του άνοιγε λαμπρές προοπτικές.

Την ίδια εκείνη στιγμή, οι τέσσερις κυρίες όδευαν προς τις Βερσαλλίες μέσα στην άμαξα της πριγκίπισσας.

«Μα λιποθύμησα, στ' αλήθεια;» ρώτησε η τελευταία.

«Υπέροχη ήσασταν», είπε η βασίλισσα.

Ήταν κι εκείνη βυθισμένη σε σκέψεις. Ο κάδος ήταν η εγγύηση για τη γέννηση ενός αγοριού, και η δική της μεγάλη έγνοια ήταν να εξασφαλίσει διάδοχο στο βασίλειο. Εάν ήθελε να μαγνητίζεται σωστά και ως άρμοζε, θα έπρεπε να εμποδίσει την αναχώρηση του Μέσμερ για το εξωτερικό. Αλίμονο! Πού να βρει τα απαιτούμενα για τη χρηματοδότησή του; Η βασίλισσα της Γαλλίας δεν διέθετε κεφάλαια. Οι βασίλισσες προκάτοχοί της ζούσαν στη σκιά. Η μικροκαμωμένη Ισπανίδα του Λουδοβίκου ΙΔ΄ δεν μιλούσε λέξη γαλλικά και η χοντρή Πολωνέζα του Λουδοβίκου ΙΕ΄ πέρασε σαράντα συναπτά έτη εκστατική μπροστά στον σύζυγό της… Οι γυναίκες αυτές είχαν αποδεχθεί τη φτώχεια τους. Η Μαρία Αντουανέτα όμως ήταν από τη γέννησή της αρχιδούκισσα της Αυστρίας, και μια αρχιδούκισσα δεν γίνεται να το βάλει κάτω, δεν υποκύπτει. Εδώ, η μητέρα της, η αυτοκράτειρα, είχε σηκώσει κεφάλι στον βασιλιά της Πρωσίας και στην τσαρίνα της Ρωσίας και θα ορρωδούσε η θυγατέρα της μπροστά σε ένα οικονομικό πρόβλημα ελάσσονος σημασίας!

«Η κατάσταση στην οποία βρισκόταν η βασίλισσα της Γαλλίας δεν άρμοζε σε μια αρχιδούκισσα», εξέφρασε τα παράπονά της.

«Ναι, διότι πρόκειται για αρχιφτώχεια», συμφώνησε η Μαντάμ ντε Λαμπάλ.

Η βασίλισσα θα μπορούσε να ζητήσει χρηματική βοήθεια από τον σύζυγό της, αλλά ο Λουδοβίκος ΙΣΤ΄ θα ήθελε πρώτα να μάθει πού θα ξοδευόταν το εν λόγω κεφάλαιο και οι υπουργοί θα έγραφαν ότι το να χρηματοδοτήσει κάποιος τον Μέσμερ είναι σαν να νομιμοποιεί την αγυρτεία. Θα ανακατευόταν, στη συνέχεια, και η Ιατρική Σχολή με λόγια μπλεγμένα και ακατανόητα, ενώ η Εκκλησία θα εξαπέλυε μύδρους στα λατινικά· φασαρία μεγάλη.

Η Λαμπάλ έβγαλε από την τσάντα της ένα καθρεφτάκι με τη βοήθεια του οποίου ήλπιζε να φέρει σε λογαριασμό το χτένισμά της. Κάμποσες μπούκλες δεν είχαν καταφέρει να αντισταθούν στη λιποθυμία.

Τότε ήρθε στη Μαρία Αντουανέτα μια ιδέα φαεινή.